

Kadonnutta etsivä ristin rakkaus Luuk. 15:1-10

1. *Publikaaneja ja [muuta] syntisiä tuli Jeesuksen luo kuulemaan häntä.*
2. *Fariseukset ja kirjanoppineet nurisivat sanoen: "Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan."*
3. *Jeesus esitti heille tämän vertauksen:*
4. *"Jos jollakin teistä on 100 lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä 99 erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes sen löytää?"*
5. *Löydettyään sen hän panee sen iloiten olalleen.*
6. *Tultuaan kotiin hän kutsuu kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa kanssani, sillä minä löysin lamppaani, joka oli kadonnut'.*
7. *Minä sanon teille: samoin on taivaassa suurempi ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin 99 vanhurskaasta, jotka eivät tarvitse parannusta.*
8. *Tai jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa, ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lamppua ja lakaise huonetta ja etsi tarkoin, kunnes sen löytää?"*
9. *Löydettyään sen hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: 'Iloitkaa kanssani, sillä minä löysin rahan, minkä olin kadottanut'.*
10. *Minä sanon teille: Jumalan enkeleillä on samoin ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen." (Luuk. 15:1-10)*

Kadonnut kissa

Mistä tiedät, että Sinua rakastetaan?

Juuri ennen lähtöä Suomesta Japaniin tyttäremme Helena muutti siskonsa Sinikan asuntoon ja toi Metku -nimisen kissan mukanaan. Kissan totuttamiseksi uuteen asuntoon Helena pani sen valjaisiin ja hihnan päässä kuljetti uuden asunnon pihalla. Kissa tempoi joka suuntaan ja hiukan sääliä tuntien Helena päästi hihnan pieneksi hetkeksi irti ajatellen, että kissa ei kuitenkaan hihnan kanssa kauas karkaa, mutta siinä silmänräpäyksessä se ampaisi liikkeelle kuin nuoli eikä Helena saanut sitä millään kiinni.

Siinä sitä sitten oli muuton ja Japaniin lähtövalmistelujen keskellä Helena ja vaimoni Lea, jotka kaiken muun kiireen keskellä lähtivät etsimään kissaa metsästä ja kylältä. Siinä oli myös allekirjoittanut, joka ei ihmeemmin kissoista välitä ja joka pikemminkin toivoi, että kissa kuolisi ja Helena pääsisi vapaaksi kissa-allergiastaan. Mutta kissan omistajan rakkaus ja hänen äitinsä rakkaus lapseensa ajoivat heidät joka päivä moneksi tunniksi etsimään onnetonta kissaa.

Lopulta meidän jo Japaniin saavuttuamme tuli suuri ilouutinen: "Metku löytyi neljän päivän etsinnän jälkeen!" Se löytyi pahasti hihnaansa sotkeutuneena metsästä ja kaulansa pahasti verille asti repineenä. Suuri ilo sydämessään Helena vei kissan kotiin ja sitten eläinlääkəriin hoitoa saamaan. Nyt kissa on visusti uudessa kodissaan eikä yritäkään ulos "vapauteen".

Sinänsä pieni tapahtuma, joka paljasti kaksi asiaa: Välinpitämättömyys kissaa kohtaan minussa oli niin suuri, että olin joltisenkin tunnoton tyttärenikin sydämen hätään. Huomasin suuren fariseuksen asenteen sydämessäni. Vaimoni Lea osoitti rakkauttaan tyttärtään kohtaan etsimällä. Helenan rakkaus kissaansa kohtaan näkyi taas hänen löytämisen ilonsa suuruudessa.

Mistä tiedät, että Sinua rakastetaan?

Missä näkyy se, että Jumala rakastaa Sinua? Siinä, että Hän etsii Sinua saadakseen pitää Sinua luonaan. Etsiminen ei ole toki pääasia, vaan se, että Hän

haluaa löytää Sinut ja olla ja elää Sinun kanssasi. Vapahtajamme sydän on sellainen, että Hän haluaa olla Sinun kanssasi pysyvästi. Hän ei vain halua antaa Sinulle joitakin hyviä lahjojaan, vaan Itsensä, koko sydämensä Sinulle.

Jumala tietää tilasi tarkkaan – tiedätkö Sinä?

Luukkaan 15. luvun Pyhän kolminaisuuden iloa parannuksen tekijän pelastuksesta kuvaava kolmoisvertaus kadonneesta lampaasta, jota etsii Hyvä Paimen Jeesus, ja kadonneesta hopearahasta, jota evankeliumin valolla etsii Pyhä Henki, sekä tuhlaajapojasta, jonka paluuta odottaa Isä, ei tietenkään tarkoita sitä, etteikö Jumala tietäisi, missä me olemme. Hän tietää kaiken, tuntee elämämme jokaisen piirron ja ymmärtää kaikki vaikeutemme ja ahdistuksemme. Ongelma on pikemminkin siinä, että me emme tiedä missä olemme, kun olemme eksyksissä, emmekä hevin halua edes tunnustaa, että olemme eksyneet. Jossain vaiheessa eksynyt kyllä törmää syviin vaikeuksiin, niin kuin tuhlaajapoika, mutta alussa eksyneen matka saattaa tuntua varsin mukavalta, jopa mielenkiintoiselta. Näkeehän eksynyt sellaista ”elämää” ympärillään, jota ei Isän kodissa ole vielä nähnyt.

Siksi Herralla on suuri työ saada silmämme auki näkemään oma tilamme oikein ja korvamme auki kuullaksemme Hänen etsintähuutonsa. Mutta siinä ei ole vielä kaikki.

Etsivät

Tiedämme hyvin, että on ihmisiä, joiden tehtävänä on etsiä. Lisäksi he etsivät nimenomaan ihmisiä, mutta eivät niinkään ”kunnon kansalaisia” vaan rikollisia. He ovat rikospoliisin miehiä. Tiedämme myös, että vaikka he etsivät ihmisiä, heille ei ole erityistä iloa siitä, että saavat rikollisia kiinni. Toki he voivat iloita siitä, että ovat onnistuneet työssään yhteiskunnan varjelemisessa pahoilta voimilta.

Normaalisti jokainen ihminen, jolla omatunto toimii edes jollakin lailla, kokee itseensä kohdistuvan etsinnän lähinnä pelottavana, koska silloin paljastuu hänen salattu todellisuutensa ja hän joutuu häpeään ja rangaistavaksi.

Häpeä ja syyllisyys

Todettakoon tässä yhteydessä häpeän ja syyllisyyden ero. Syyllisyys nousee siitä, kun ihminen tajuaa tehneensä jotain väärin. Häpeässä taas on kysymys siitä, että ihminen tajuaa olevansa paha. Sekä syyllisyys että häpeä voivat olla yksilön sisäisiä tunteita tai sitten ne voivat ilmetä julkisia yhteisön edessä. Molemmat asiat liittyvät sikäli toisiinsa, että ihmisen perisyntyisyys tekee hänet ennemmin tai myöhemmin tietoiseksi omasta perus pahuudestaan ja vie hänet tuntemaan häpeää silloinkin, kun hän ei välttämättä ole edes tehnyt mitään erityistä pahaa. Sama perisyntyisyys vie hänet kyllä sitten lankeemuksiin ja synteihin, jotka herättävät hänessä syyllisyyttä.

Vapautus häpeästä ei nouse siitä, että ihmiselle vakuutetaan, että hän loppujen lopuksi on aika hyvä, ei hänellä ole mitään erityisyyttä häpeään. Vain se, joka saa kätkeä koko olemuksensa Jeesuksen hänen sijastaan kärsimään häpeään, voi päästä vapaaksi häpeästä niin Jumalan kuin sitten myös ihmisten edessä. Häpeästä vapautettu Herran oma ottaa kiitokset ja arvostuksen vastaan ja suuntaa sen välittömästi suoraan Herraan Jeesukseen. Syytöksiä ja arvostelua kohdatessaankin hän voi viedä kaikki asiat suoraan Herralle. Hänen ei tarvitse pönkittää omaa arvoaan asemallaan, koska hän tietää arvonsa riippuvan kokonaan Jeesuksen rakkauden suuruudessa. Syyllisyydestään hän taas pääsee vapaaksi tunnustamalla ja hylkäämällä rikkomuksensa ja saamalla ne anteeksi päivittäisessä parannuksessa Jeesuksen uhrikuolemaan turvaten.

Ihmisten häpeätunne saattaa pukeutua monenlaiseen muotoon. Se voi viedä kauheaan pakoon todellisuudesta ja jopa itsetuhoon, mutta yhtä lailla se voi viedä ihmisen jopa äärimmäiseen aktiivisuuteen, osoittamaan itselleen ja muille, etten ole muita huonompi tai kuinka hyvin sentään osaan asiat ja siis kuinka hyvä olen. Häpeän tunne saattaa siis ilmetä jopa röyhkeänä ylpeytenä ja toisten halveksuntana.

Syntiä ei voi pyyhkiä maton alle

Oman häpeänsä ja syyllisyytensä tunteva ja oman syntisyytensä ja rikkomustensa tähden Jumalasta eroon joutunut ihminen luonnostaan pakenee Jumalan etsivää rakkautta. Mutta tämä ihmisen syntisyys on myös oikeudenmukaiselle ja pyhälle Jumalalle todellinen ongelma. Eihän poliisi voi päästää kiinni ottamaansa rikollista vain siksi, että tuntee sääliä häntä kohtaan.

Mutta Jumala on hoitanut tämän asian jo etukäteen valmiiksi. Hän antoi ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen Golgatan ristin hirvittäviin kärsimyksiin ja tuskaan, jotta Hän voisi oikeudenmukaisuuden säilyttäen armahtaa sen, jonka Hän löytää. Vain Hyvä Paimen, joka on antanut itsensä alttiiksi rangaistukseen ja kuolemaan meidän tähtemme, voi löytäessään myös armahtaa meitä.

Milanon terveiset

Olin kesällä Milanossa Euroopan japanilaiskristittyjen viiden päivän syventymispäivillä. Paikalle oli saapunut 270 henkeä eri puolilta maailmaa. Kaikkiaan 11 eri julistajaa saarnasi ja kaikilla oli sama aihe: ”Ristin juurella”. Harvoin olen saanut niin paljon virvoitusta sielulleni kuin noilla päivillä. Mikään ei ole niin suloista ja uudistavaa kristitylle, kuin saada pureutua yhä syvemmälle Jeesuksen ristin rakkauden salaisuuteen. Jeesuksen minun ja Sinun tähden maahan vuotanut veri kertoo sen, että Jeesus ei etsi Sinua tuomitukseen vaan armahtaakseen Sinut. Hänen sydämensä Sinua kohtaan näkyy Hänen tuskansa suuruudessa Golgatalla. Hän ei ottanut vain jotain Sinun synneistäsi, vaan koko sinun syntisyytesi ja koko Sinun häpeäsi kannettavakseen, voidakseen armahtaa Sinut ja voidakseen pitää Sinut lähellä.

Yhä uudestaan joudun hämmästelemään sitä, että Jeesus kuoli juuri minun, monella tapaa syntisen ja usein häpeän kanssa kamppailevan lähetyssaarnaajan puolesta. Hänen ristinsä kertoo sekä minun syntieni kauheuden – juuri niin suuri rangaistus ja tuska tarvittiin minun armahtamiseksi. Mutta risti kertoo, myös sen, että Hän halusi tehdä sen juuri minun puolestani.

Jos Jeesuksen veri ja ristin tuska on meille vain sanoja ja oppia, se johtuu siitä, ettemme ole vielä nähneet syntiemme kauhistuttavuutta. Mutta jos olemme suostuneet totuuteen, saamme myös nähdä, että Jeesuksen veri puhdistaa ja vapauttaa. Se tekee synnin meille vastenmieliseksi. Ei ole mitään muuta voimaa taistellessa kiusauksia ja syntejä vastaan, kuin Jeesuksen ristin luo palaaminen. Vain Hänen ristinsä luona Pyhän Hengen vapauttava voima pääsee vaikuttamaan meissä.

Rakkauden suuruus näkyy tuskan syvyydessä.

Kun siis Hyvä Paimen Jeesus lähestyy Sinua, Hän haluaa ensimmäiseksi avata silmäsi näkemään, että koko Golgatan tuska ja kärsimys johtui rakkaudesta Sinuun, ettei Sinun tarvitsisi enää kärsiä syntiesi ja häpeäsi tähden. Jeesus lähestyy ja kutsuu Sinua Sanan kautta, kun Pyhä Henki valaisee sydäntäsi Raamatun sanalla.

Nykykielenkäytössä sana rakkaus on saanut niin romanttisen sisällän, että kaikkein ihanimmat tunteet ilmaistaan sanalla rakkaus. Mutta Raamatun rakkaus on jotain aivan muuta. Todellinen rakkaus merkitsee tuskaan suostumista. Jos ja kun rakkautesi kohde lähtee kulkemaan väärää tietä, rakkautesi suuruus mitataan tuskasi suuruudella. Jumalan rakkauden suuruus mitattiin Golgatan kärsimyksen suuruudella. Isä hylkäsi oman Poikansa, jottei Hänen tarvitsisi hylätä Sinua.

Tiedät kyllä, että Raamattua voi lukea kuin mitä tahansa kirjaa, mutta silloin, kun Raamatun sana osuu sydämeesi kuin nuoli, tiedä, että Herra on juuri silloin kutsumassa Sinua! Hänen sanansa paljastaa todellisen tilasi ja se saattaa tehdä aika kipeää, mutta tosiasiat eivät muutu sillä, että ne yritetään unohtaa tai kätkeä. Herra etsii Sinua juuri siellä missä olet ja juuri sellaisena kuin olet. Mutta Hän tekee sen nimenomaan osoittaakseen Sinulle Golgatan ihmeellisen rakkauden suuruuden.

Vastauksemme etsivän rakkauden huutoihin

Kun Sinun tiesi Sinun jälkeesi kulkenut Jeesus lähestyy Sinua, Hän alkaa kolkuttaa sydämesi ovelle. Hän alkaa siis kutsua Sinua kertomalla, miten Hän otti jokaisen Sinun lankeemuksesi ja rikkomuksesi vastuun omakseen ja on nyt valmis armahtamaan Sinua. Hän tekee tuon ihmeellisen armoitarjouksen, joka kuuluu seuraavasti:

"Jos tietäisit, minkä lahjan Jumala on antanut, ja ymmärtäisit, kuka sinulta pyytää juotavaa, pyytäisit itse häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä." (Joh. 4:10)

Tai niin kuin Hän kutsui seurakuntaa, joka oli itseriittoisuudessaan työntänyt Hänet ulkopuolelleen:

"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän." (Ilm. 3:20)

Kuuletko, kun Herra kutsuu Sinua ja etsii Sinua antaakseen Sinulle armon ja uuden, yltäkülläisen elämän yhteydessään. Jos kuulet, se kertoo Pyhän Hengen työstä elämässäsi ja olet pyhällä paikalla.

Miten Sinä vastaat Hänen kutsuunsa?

- Voit tietenkin sanoa, että yrität vielä omin keinoin jotenkin selvittää eteenpäin. Haluat kulkea oman tiesi.
- Voit myös torjua kutsun kiittämällä Jeesusta mutta viittaamalla samalla omiin kiireisiisi ja sanomalla, että palaat asiaan myöhemmin sopivampaan aikaan. Raamattu vakuuttaa kuitenkin, että "nyt on pelastuksen päivä". Ei ole mitään takuuta siitä, että huomenna asiat olisivat jotenkin helpommin setvitettävissä kuin tänään. Voi olla, että huomista ei tulekaan.
- Voit myös vastata Jeesuksen etsivään huutoon tekemällä parannuksen.

Mitä parannus oikein on?

Sana parannus tarkoittaa mielen muutosta, suunnan muutosta ja elämän muutosta. Mielen muutos alkaa aina siitä, että ihminen joutuu tunnustamaan olevansa väärässä. Hän on väärässä suhteessa Jumalaan, itse asiassa juoksemassa pakoon Jumalan luota omille teilleen. Siksi väärässä olonsa tunnustanut kääntyy parannuksessa Jumalan suuntaan.

Parannus ei ole sitä, että ihminen kykenisi parantamaan itseään, tai muuttamaan itseään paremmaksi vaikka kuinka yrittäisi. Parannus on kääntymistä Vapahtajan ja Parantajan Herran Jeesuksen suuntaan pyytämään Häneltä anteeksiantamusta ja paranemista. Parannus vie Jumalan yhteyteen ja Jeesuksen elämä alkaa virrata ihmiseen niin, että Herran voimasta hän voi kääntyä myös niiden ihmisten puoleen,

joille hän on kääntänyt selkensä ja löytää uuden yhteyden heihin. Raamattu kuvaa tätä tapahtumasarjaa seuraavin sanoin puhuessaan ei-juutalaisista: "Jumala on antanut pakanoillekin parannuksen elämäksi.

Parannuksessa on viime kädessä kysymys totuuteen suostumisesta Jumalan ja sitten myös ihmisten edessä. Jumala on valo ja rakkaus – ja nämä kaksi ominaisuutta eivät ole ristiriidassa toistensa kanssa. Vain valoon taipuva, totuuden kohtaava voi päästä osalliseksi Jumalan rakkauden anteeksiantavasta voimasta ja elämästä. Parannusta voi tietysti merkityksessä verrata lääkärin tekemän taudinmäärityksen hyväksyntään. Vasta sairautensa vakavuuden tunnustava, suostuu hoitoihin, jotka voivat hänet parantaa.

Kuinka parannuksen tekeminen tapahtuu?

Ihminen tunnustaa Jumalan sanan totuuden edessä sekä oman sydämensä pahuuden että tekemänsä pahat teot, pahat ajatukset ja sanat sekä laiminlyöntinsä, antaa niille niiden oikean nimen ja sitten kääntyy rukouksessa Jeesuksen puoleen ja pyytää kaikkea syntiä ja syntisyyttä anteeksi sillä perusteella, että Jeesus on hänen syntiensä rangaistuksen jo Golgatan ristillä kärsinyt. Näin tehdessään ihminen irtisanoutuu synneistään, vaikka hän hyvin tietää, että omalla voimallaan hän ei kykene synnin tekemisestä luopumaan.

Parannus on siis kokonaisvaltainen EI omalle syntisyydelle ja kokonaisvaltainen KYLLÄ Jumalan totuudelle ja armolle. Näin ihminen avaa sydämensä Jumalan suuntaan, ja Herra itse lahjoittaa hänelle anteeksiantamuksen ja uuden voiman elää myönteisesti Jumalan totuuden mukaan ja iloita tästä uudesta elämästä Jumalan yhteydessä.

Parannuksessa on siis ennen kaikkea kysymys suhteesta Jeesukseen Kristukseen. Ensimmäinen kysymys ei ole mitä olen rikkonut, vaan ketä vastaan olen rikkonut ja siksi on käännettävä ennen kaikkea Herran puoleen, mutta sitten myös niiden ihmisten suuntaan, joita vastaan on rikkonut.

Luonnostaan ihminen on äärimmäisen ylpeä olento. Muiden pahuuden näkemisessä ja syyttämisessä olemme mestareita, mutta omien syntien tunnustaminen vaatii ainoan annoksen nöyryyttä. Itse asiassa ihminen pakenee totuutta itsestään niin kauan kuin se on mahdollista. Jumalan täytyy usein aika kovalla kädellä tarttua elämäämme, ennen kuin tunnustamme tosiasiat itsestämme. Ihminen saattaa kyllä inhota syntien ikäviä seurauksia ja saattaa tehdä "krapulassa" olevan parannusta kohtalaisen helposti, mutta itse synnistä hän ei hevin halua luopua. Ihmisen surkeus on siinä, että hän rakastaa syntiään.

Parannuksesta puhuminen on ihmisille vastenmielistä kuultavaa, mutta toisaalta synnin seuraukset tuntuvat sitäkin kipeämmin ajassamme. Jotta ihmisten olisi muka helpompaa ottaa kristillinen sanoma on luovuttu paljon käyttämässä niin kielteistä ilmaisua kuin synti. Sen sijaan muotiin on tullut sellaiset ilmaisut kuin särkyneisyys tai rikkinäisyys, jotka ovat enemmänkin synnin seurausta kuin itse syntiä. Mutta kun särkyneisyyttä ja rikkinäisyyttä yritetään korjata kulkemalla ohi parannuksen, todelliseen vapauteen ei päästä. Kun oikea raamatullinen parannus on Jumala-keskeistä, nyt rikkinäisten ihmisten auttaminen on muuttunut hyvin ihmiskeskeiseksi.

Ihminen on varsinainen peto itsensä pettämisessä. Toisia ihmisiä ei ole läheskään niin helppo pettää kuin itseään ja Jumalaa on mahdotonta pettää. Tänä päivänä itsepetos tosin naamioituu usein "itselleen rehellisyyden" nimikkeen alle. Tämän kaltainen itselleen rehellisyys ei usein ole muuta kuin omien himojensa ja

syntiensä hyväksymistä. Siksi jokainen niin ei-kristitty kuin kristitty tarvitsee toistuvasti kehotusta parannukseen ja Jumalan sanan totuuden sydämeen tunkeutumista.

Pelastus on Jumalan teko. Kukaan ihminen ei voi itseään muuttaa eikä itseään pelastaa. Mutta se ei tarkoita sitä, etteikö ihminen olisi vastuussa omasta elämästään. Kokemuksesta tiedämme, että emme kykene vastustamaan meissä asuvaa syntiä, mutta joka kerta kun lankeamme, tajuamme selkeästi, että me itse olemme kokonaan vastuussa siitä pahasta minkä teemme. Keuhkosyöpään sairastunut ihminen ei voi itse itseään leikata – vaikka hän olisi kuinka pätevä kirurgi. Mutta toisaalta hän voi kieltäytyä hoidosta. Ihmisen pelastus on kokonaan Jumalan työ, mutta hän voi torjua Jumalan valmistaman pelastuksen elämästään ja hän on kokonaan vastuussa tuosta valinnastaan. Siksi on äärimmäisen vakava hetki, kun ihminen kuulee Jumalan kutsun seuraavassa muodossa: "Tee parannus, tunnusta syntisi ja käy Minun pyhän Poikani Jeesuksen uhrikuoleman tähden anomaan anteeksiantamusta!"

Mitä parannus vaikuttaa?

Kun Herra löytää meidät, Hän ei jätä meitä yksin, vaan Hän kantaa meidät hartioillaan kotiin tai niin kuin Helena kantoi Metku-kissan sylissään kotiin. Kodissa Herran yhteydessä löytyy ilo. Se on ensinnäkin Herran iloa siitä, että on saanut omansa takaisin yhteyteensä, luokseen. Mutta se on myös pelastetun iloa siitä, että on päässyt vihdoinkin todelliseen vapauteen, joka ei ole riippumattomuutta, vaan rakkauden tuomaa vapautta. Mutta ilo ulottuu aina taivaaseen ja enkeleihin asti. On suunnattoman suuri joukko niitä, jotka iloitsevat Sinun pääsystäsi takaisin Isän kotiin.

Kerran Herran luo päässyt haluaa pysyä lähellä Häntä, mutta voi käydä niin, että hän joutuu uudelleen eksyksiin. Silloin Herra lähtee etsimään häntä uudelleen. Tie on jälleen sama ja armo myös sama.

Mutta kaiken tämän keskellä Herra alkaa kouluttaa omaansa myös opetuslapsukseksi, niin kuin viime sunnuntain tekstissä saimme lukea. Meistä ei ole Hänen opetuslapsikseen, mutta Hän tekee itse Pyhän Henkensä kautta meistä seuraajiaan. Sen vaikuttaa Golgatan ihmeellinen rakkaus, kun päivittäin toistuvasti palaamme ristin juurelle.

Entä Sinä tänään?

Missä Sinä olet tänään? Kuuletko Herran ääntä vai oletko joutunut niin kauas Hänestä, ettei se kantaudu korviisi. Muista Herra etsii Sinua yhä uudelleen lähelleen. Avaa korvasi kuulemaan Hänen ääntään ja taivuta sydämesi parannukseen. Sinullekin on jälleen tänään tarjolla ilo – Herrasi ilo.